

Det er et ensomt job at være forfatter, men Ole Hyltoft har mange udadvendte aktiviteter. Han glæder sig, når mennesker skriver til ham eller standser ham på gade og takker ham for at udtrykke de ting, de føler. "Det bliver jeg rørt over," siger han.

Frihed og Fællesskab

KULTUR Ole Hyltoft var ungdomsoprører men er nu en rød-hvid forkæmper for tradition og kultur

Af Annette Kruhøffer
Foto: Peter Clausen

Kaffen er skænket. På bordet står muffins med blåbær og vanilje, teboller med rosiner og friske røde jordbær. Solen kaster varme stråler ind på de okkergule vægge, hvor Robert Jakobsen og Hans Voigt Steffensen kaster kraft og farver op på væggene i hjemmet på Østerbro.

"I 1960'erne manglede der mere frihed og frigtørhed og flere farver på tilværelsen. Nu har vi fået friheden, og nu skal vi vide, hvem vi selv er. Vi skal kende vores historie – Saxo og Holberg og vores bedste salmer," siger forfatteren og debattøren Ole Hyltoft.

Han har brugt hele livet på at stræbe efter noget, der var bedre. Som ung oplevede han de stive autoriteter, der dikterede, hvordan man skulle leve sit liv.

"Vi talte meget om, hvordan mennesker bliver lykkelige. Det sker ikke, hvis man ikke får lov at udfolde sig og gå i seng med eller gifte sig med hvem man vil. Man bliver ikke lykkelig, hvis man skal underkaste

sig autoriteter som man ikke respekterer," fastslår han.

Kampen om sjælene

Ole Hyltoft har sin rod i den danske arbejderkultur, selv om han med en universitetsgrad uddannede sig væk fra den.

"Jo ældre jeg er blevet, desto vigtigere synes jeg, det er, at der er en bevidsthed i befolkningen om, at vi lever på vores egen kultur," siger han.

I romanen Københavnerpigen og Kongemaleren skildrer han en stræben efter viden og kultur, som kendetegnede en stor del af de danske arbejdere, og som han husker fra sin barndom i små kår på Østerbro. Besættelsen kastede skygger. Alligevel er han ikke i tvivl.

"Det var en ret lykkelig barndom," konstaterer han. Socialdemokratiet blev hans naturlige ståsted i det politiske spektrum, men efterhånden blev det pinagtigt for ham, at partiets ledere mistede enhver interesse for netop arbejderkulturen.

"Man kan jo bede et advokatfirma om at administrere penge, men det er kampen om sjælene der til syvende og sidste er det afgørende politiske moment," siger han i dag

En langsom skilsmisse

Ole Hyltoft kalder selv bruddet med Socialdemo-

kratiet efter 49 år som "sin langsomme skilsmisse." Den manglende omsorg for arbejderkulturen skabte efterhånden en helt grundlæggende kløft mellem forfatteren og partiet. Udlændingepolitikken voksede fra en sten i skoen til uoverkommelig barriere for samvittigheden.

Og Ole Hyltoft kan næsten sætte en dato på, hvornår det begyndte:

"Det var en dag på Vester Voldgade for måske 22 år siden. Et optog kommer gående imod mig med faner og transparenter, og det er indvandrere. Jeg tænker, at de er flygtet. Der er nok en tyrant, vi skal vende os imod. Men på transparen-

ten står der: "Dræb Salman Rushdie". Der begynder jeg at sige, at der er noget endnu mere grundlæggende - en del af friheden, nemlig ytringsfriheden, - der er på spil."

Fællesskabet i kulturen

I den anden bog, om Københavnerpigen, som forgår under besættelsen, bliver fællesskabet et nøgleord. Hovedpersonerne bliver bevidste om deres nationale og kulturelle identitet, blandt andet under folkestrejken i 1944. Denne begivenhed var for Ole Hyltoft en vigtig del af handlingen allerede før, bogen blev skrevet.

"Jeg syntes, der var et be-

hov for at give en skildring af det. Vi, der lever på dette sted, hænger sammen gennem vores sprog og historie," forklarer forfatteren.

Dette fællesskab har trange kår i et Danmark, hvor mange ikke kender deres historie. Saxo, højskolen og salmedigterne binder os ikke sammen i et kulturfællesskab mere, og det er trist, mener Ole Hyltoft.

"Det, du kalder nostalgi, vil jeg kalde kulturarv. Hvis vi ikke ved, at vi har levet som stenalder- og bronzealdermennesker, og at Christian den fjerde dummede sig, så bliver vi ret fattige," slår han ud med armene.

Lykken er på spil

Det er lykken, der har været på spil i Ole Hyltofts liv. Somme tider har den indfundet sig som momenter af begejstring og fuldbyrdelse. Andre gange er den bare løbet i forvejen og har lokket forfatteren med på nye stier.

"Jeg kan godt lide at være begejstret. Jeg er også bedre til det end til at ruske folk," siger han.

Alligevel kan han blive ilter, når han bliver provokeret, men det er ikke noget, han selv stræber efter. En af hans nærmeste venner er den tyske forfatter Sigfred Lenz, som også på det personlige plan er et bemærkelsesværdigt menneske.

"Han er et af de mennes-

ker, jeg føler et stærkt fællesskab med. Når jeg har været sammen med ham, så kører jeg derfra med en lyst til at blive et bedre menneske," smiler Ole Hyltoft.

"Fællesskabet er jo så stærkt, at det er tæt på lykefølelsen. Lykken er gemt i sammenholdet. Det er faktisk det, som min nye essaysamling kommer til at handle om."

ank@lokaltavisenesterbro.dk

Om sproget:

"Man er i en kultur, man kan fordybe sig i. Det er det afgørende. Dansk er et godt sprog at skrive på, for der er masser af nuancer, som der for eksempel ikke er i svensk."

Om bold og bøger:

Jeg har spillet fodbold i B93. I min første kamp mod Amager scorede jeg fire mål, og vi vandt 5-2. Jeg var ret lovende på et tidspunkt, men jeg levede ikke helt op til forventningerne, for jeg var ikke stor nok og mine led var ikke stærke. Så blev jeg forfatter.

Ny bog

Ole Hyltoft udgiver essaysamlingen Tør du være dansk? den 24. september.